

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 6)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

Mẹ và các em tỏ ra rất hoan hỉ vì sự hiện hữu của Noel. Tâm tư tôi nhờ đó cũng được rất nhiều an ủi. Nó gầy hơn lúc mới sanh, không hạp sữa, uống Babilac thì đi tả, đổi SMA cũng thế, nấu nước cà-rôt cho uống cũng vậy. Tuy nhiên người nó dài hẳn ra, ngủ li bì ngày đêm, chỉ khóc quờ quạng mỗi khi đói sữa. Mẹ tôi đặc biệt yêu thương nó, chăm lo cho từng miếng ăn giấc ngủ. Mẹ cũng gầy hẳn đi từ khi đưa nó về đây. Mẹ nói, lớn lên Noel chắc là du côn lắm vì chưa đầy tháng mà đã dữ quá, đập phá lung tung mỗi khi đói. Có điểm đáng yêu hơn cả là khi đói, Noel không khóc thét như phần đông con nít mà chỉ ậm ứ trong miệng, tay chân quờ quạng. Tôi nghĩ, có lẽ đó là do ảnh hưởng của nỗi chịu đựng ghê gớm trong thời kỳ mang thai của tôi mà ra?

Bây giờ thì tạm gọi là yên ổn tại đây.

Mỗi khi ôm con vào ngực hay mỗi lần nhớ lại những kỷ niệm cũ với Sơn trong căn nhà đường Trương Tấn Bửu, tôi bỗng thấy thương vời vợi cho nỗi buồn của Sơn trong cuộc sống hiện nay. Nhưng nghĩ rằng, như thế lại tốt cho anh, kẻ chưa từng biết gì ngoài sự ăn chơi phóng túng. Có va chạm và có chịu đựng cảnh sống nhọc nhằn thì may ra Sơn mới nhận thức được giá trị cuộc đời (và của cả tôi).

Đôi lần nghe Sơn lo lắng đưa ra câu hỏi "*Không biết trong tương lai em có còn như bây giờ?*" thì tôi không đáp. Luôn luôn trong ý nghĩ riêng, tôi tự biết, cho dù đang sống xa nhau, hoặc trong đời sống cả hai có những khác biệt thì bao giờ còn ôm Vân San vào ngực, bấy giờ tôi vẫn thấy có bồn phận phải chia xẻ với Sơn tất cả mọi gian nan.

*/ Sài Gòn, thứ Hai 22/2/1971

Bỗng dưng thật buồn với một nỗi rạn nứt không duyên có tràn ngập tâm hồn. Tôi thấy chán nản và sợ hãi thật sự trước cuộc sống dù rằng tại đây, trong ngôi nhà Mẹ, tôi có đầy đủ tình thương và vật chất. Một lúc nào bất gặp lòng đang xao xuyên băng khuâng vì một tiếng còi xe buổi sớm, tôi thốt thềm muốn được đặt chân lên chuyến xe ấy... Tuy nhiên biết là không được. Tình thương cho Mẹ, nỗi hối hận với gia đình, tương lai Noel... tất cả mọi điều này đã giữ chân tôi lại. Cứ vậy mà luôn luôn như bị giằng co nội tâm giữa hai ý muốn "*ở lại*" và "*ra đi*".

Trời Sài Gòn lúc này thường âm u và có mưa buổi chiều. Đã lâu rồi không quen nghe hay nhìn sự rộn rịp của thành phố nên tôi rất bức bối theo sự sống vội vàng gò ép của nó. Dù vậy, vẫn luôn tự

nhũ, “*phải tập quen với không khí khó chịu hiện tại*”. Giờ đây tôi không còn được quyền ước mơ gì khác. Tôi đã làm mẹ, tôi phải xông xáo vào đời mà không thể trốn tránh hay ủy thác trách nhiệm trên Noel cho bất cứ ai. Những gì sung sướng của ngày xưa đã vĩnh viễn lùi sâu vào bóng tối quá khứ.

Noel dài người nhưng gầy đi. Nó trông thật tội nghiệp mỗi lúc khóc hay ngủ. Có nhìn nó ngủ mới thấy thương nó thật nhiều. Còn nhỏ thế mà khi ngủ, Noel chỉ nằm nghiêng, áp một bàn tay xuống dưới má, trông thật cô đơn đến thảm! Mẹ nói, càng lớn, đôi môi Noel càng giống của Sơn, “*điểm đàng, ngạo nghệ*”. Tôi thì chẳng hình dung gì được ngoài nhận xét, đôi bàn chân nó chính là đôi bàn chân của Sơn.

Một điều không thể tự dối: “*Mỗi lần ngồi nhìn Noel ngủ là mỗi lần tôi tự hỏi, cuộc đời mình sao đứng lại quá sớm nơi một ngã đường cùng không lối rẽ?*” Hai mươi hai tuổi vẫn là quá trẻ với những hy vọng, vậy mà trong tay không còn gì ngoài nỗi chờ mong sự xum vầy mù mịt với Sơn. Liệu rằng kết quả có phải là sự “*có được nhau đời đời*”, hay “*một ngày sẽ nhìn nhau như hai người xa lạ?*”

Những câu hỏi trên cứ quay cuồng trong óc mỗi lần ngồi nhìn Noel ngủ. Tôi không biết làm gì hơn là phả lấp lên mặt nó những nụ hôn tỏ bày lòng xót thương vô hạn cho sự hăm hiu từ mặng sữa của đứa con.

Ngoài ra, luôn luôn có một điều làm dày vò trái tim tôi mỗi khi nghĩ đến cuộc sống lứa đôi mù mịt: “*Ngoài Sơn ra, tôi khó thể chấp nhận người đàn*

ông lạ nào vào đời mình mà không tước đoạt của Noel một niềm hạnh phúc bình an."

[]

(Tiếp bài 7)

[]